

[Busch-Jensen.]

ende; også det finder vi naturligvis i sin orden.

Thisted Knudsen: Dette lovforslag er efter min opfattelse så fornuftigt, at det taler for sig selv, og jeg skal derfor ikke knytte bemærkninger til det.

Rasting: Også jeg kan på mit partis vegne give lovforslaget tilslutning. Jeg vil blot have lov til at gøre en tilføjelse til de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Busch-Jensen fremkom med.

Det ærede medlem nævnte, at der ikke ved lovforslaget finder nogen principiel forandring sted med hensyn til den almindelige bedømmelse af hasardspil. Det vil være således, at hasardspil vil vedblive at være strafbart i de tilfælde, hvor det er det nu, og det vil sige, at det er strafbart at spille hasard, når det foregår professionelt, at det altså er strafbart at søge erhverv ved hasardspil, og dernæst, når det foregår på offentligt sted, i hvilken henseende straffeloven fremhæver, at klublokaler, hvortil alle og enhver let kan få adgang, må betragtes som offentligt sted. Men ellers er hasardspil i almindelighed — altså bortset fra det professionelle og fra det på offentligt sted stedfindende — ikke strafbart; men deri ligger altså ikke, at det er tilladt i den forstand, at det har lovgivningens velsignelse.

Man har lige så langt tilbage i lovgivningen som i Danske Lov i 5. bog, 14. kap., 55. artikel, en udtalelse om, at ingen er forpligtet til at betale, hvad han i dobbel fortaber og der skyldig bliver, og „doppel“ betyder det samme som spil. Altså spillergæld er man ikke forpligtet til at betale, og det må også gælde for hasardspil. I øjeblikket, inden forordningen af 1753 bliver ophævet, er det således, at hvis man betaler sin hasardgæld, kan man søge den tilbage, men man må antage, at på det punkt får hasardspillet nu lige vilkår med andet spil, at når man har betalt sin spillergæld, kan pengene ikke søges tilbage. Reglen er altså den, at man er ikke forpligtet til at betale den spillergæld, man ifalder, spillet være sig hasard eller andet spil, og reglen vil i fremtiden være, at har man betalt, kan man ikke søge pengene tilbage.

Jeg vil gerne pointere som min opfattelse dels, at hasardspil vedblivende er strafbart i de samme tilfælde som hidtil i hen-

hold til straffeloven, dels at hasardspil iøvrigt må behandles civilretligt som andet spil. Det vil altså sige, at man ikke er forpligtet til at betale, men har man betalt, kan man ikke søge pengene tilbage.

Med denne korte kommentar vil jeg give tilslutning til dette fornuftige lovforslag.

Steen: Den begrundelse for det foreliggende lovforslag, som gives i de bemærkninger, der ledsager det, er jeg enig i, og vi vil gerne medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Tholstrup: Hvis dette havde været en fuldstændig ophævelse af en lov, havde det faktisk været noget af en sensation her, hvor man ellers fabrikkerer love i massevis. Men i virkeligheden bliver der ophævet en lov, som alligevel er 200 år — det er næsten synd, at den ikke når at opleve jubilæet —, og der vil herefter ske det, at interessen for hasardspil går tilbage; så er det ikke længere forbuden frugt, og det er måske en af de bedste ting, der sker med dette lovforslag. De gamle partier herinde kan heller ikke være bekendt at have en lov, der forbyder een form for spil, når partierne praktisk opretholder 2—3 statsforetagender på dette område.

Der er jo dels klasselotteriet, dels tips-tjenesten, som staten har taget initiativet til, og så er der præmieobligationerne, som er kommet til i de allerseneeste år. Skulle regeringen følge den hidtidige linie, skulle den vel egentlig hellere oprette et nyt statsforetagende med hasardspil, f. eks. en spillebank à la Monte Carlo, men det ville jeg dog alligevel advare imod, jeg tror, vi har hasardspil nok herhjemme. Det har man set en hel del af i den senere tid. Det dyreste hasardspil, vi har set, har været langtidsaftalerne med England, som har kostet landbruget hundreder af millioner kroner. Det har i højeste grad været hasardspil, der har været ført. Hasardspil for andres penge, som f. eks. indgåelse af de omtalte langtidsaftaler, upåvirkelige af markedsforholdene, har desværre været tilladt hele tiden, og det gælder også finansministerens valutamanipulationer om op- og nedskrivning af kronen. Den slags ting er der ikke sat noget ind imod, og det var måske sundt, om man fik afskaffet hasardspillet i det hele taget, men om det skal gøres ved lov eller gøres ved, at vi laver bedre love, så vi kunne blive fri for den slags overhovedet, ved jeg ikke.